

тинското господаруванѣ на Истокъ и да пренесе българската столица изъ Търново въ Ц-градъ. Тъзи тайна мисль негова я осѣтихъ латинскыѣ калу-геры, които най-много са стараѣхъ да са одържи латинската имперія, като благопріятна на тѣхныѣ планове за покатоличванѣто на Источныѣ Христіе-ны. Тѣ сполучихъ да придумжѣ константинопол-скыѣ рыцари и бароны да са отрежѣт и отмѣтнжѣ отъ българскыя царь и да търсѣжѣ нѣкой правитель между западныѣ владѣтѣли. Измаменъ тѣй, Іоаннъ II са зема за оружіе, какъто силомъ да достигне туй, което не му са вдаде да достигне съ прѣгово-ры. И на другата година той объеви бой на Латин-цытѣ съ омысль да ги изгони съвсѣмъ. Този не-говъ планъ срѣщнъ голѣмо съчувствіе между сичкы-тѣ първоначалны христіены на Истокъ, особенно между Гърко-римлянытѣ, които много тегляхъ отъ католическото духовенство. —

Никейскый императоръ *Ватацій*, като гледаше неговытѣ успѣхы, побърза да прати до него поздра-вително посолство и му предложи съюзъ яротивъ Латинцытѣ. А за да бжде този съюзъ сполученъ, Ва-тацій поиска отъ Асѣня да даде дъщеря си Елена за сына му Тодора Ласкаря. Българскыйтъ царь прие тѣзи предложенія отъ Никейскыя императоръ и меж-ду тѣхъ са свърза политическый съюзъ, който са еше заѣчи съ родственныя този съюзъ, че 10-годи-шната Елена са ожени за 12-годишныя наследникъ Ватацовъ! Свадбата имъ станъ съ голѣмо тържество въ Лампскакъ (на Хелеспондѣ), дѣто са срѣщнахъ за тѣзи семейственна радость Асѣнь и Ватацій на-едно съ царицытѣ си. Тамъ дойде изъ Никея и все-ленскыйтъ патриархъ *Германъ*, който извърши обря-да на вѣнчаніето надъ царскытѣ дѣца. Туй станъ на 1234 год. Грыцкытѣ историцы Акрополита и Григо-растъ, които сж были очевидцы на сичкытѣ тѣзи про-